

Ο ΑΝΑΣΤΑΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΩΣ Η ΑΠΑΡΧΗ ΤΩΝ ΚΕΚΟΙΜΗΜΕΝΩΝ

ΛΑΜΠΡΟΥ ΣΚΟΝΤΖΟΥ Θεολόγου - Καθηγητού

Η ένδοξος Ανάσταση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού αποτελεί το θριαμβευτικό πέρας του επί γης σωτηριώδους έργου Του. Η Ενανθρώπησή Του είναι η ευλογημένη αρχή της πραγματώσεως του έργου της σωτηρίας του κόσμου. Η Ανάστασή Του είναι η επιτυχής ολοκλήρωσή του. Η Ορθόδοξος Καθολική Εκκλησία μας, μόνη Αυτή, σε αντίθεση με τις άλλες χριστιανικές ομάδες, ενστερνίστηκε και ζει έντονα το μυστήριο της θείας οικονομίας χαρακτηρίζεται δε ως η Εκκλησία της Αναστάσεως, διότι εορτάζει συνεχώς, κάθε Κυριακή, και όχι μόνο την εορτή του Πάσχα, το γεγονός της Αναστάσεως του θείου Αρχηγού Της. **«Η Ορθοδοξία είναι απ' άκρου εις άκρον κατηυγασμένη από το φως της Αναστάσεως. Η Ανάστασις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού Χριστού, με το θεολογικόν και λειτουργικόν της περιεχόμενον, σφραγίζει όλην την σκέψιν και όλον τον βίον της Εκκλησίας»** (Β. Μουστάκης, Θ.Η.Ε. τομ. 2, στ. 591).

Πολλά είναι τα σωτήρια αποτελέσματα του γεγονότος της Αναστάσεως του Χριστού. Η απόδειξη της θεότητός Του (Ρωμ.α'4). Η νίκη κατά του διαβόλου (Α'Κορ. ιε' 55), η κατάργηση του άδου και του θανάτου (Ωσηέ ιγ' 14), Η απελευθέρωση των πνευμάτων από τα δεσμά του άδου (Α'Πετρ. γ'18), κλπ. είναι μια σπουδαία σωτηριολογική παράμετρος της Αναστάσεως του Κυρίου είναι η απαρχή της αναστάσεως και ημών των ανθρώπων. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός Χριστός είναι ο κύριος και ο χορηγός της ζωής, διότι είναι ο ίδιος η ζωή (Ιωάν. '4, ε'24,26). Κατά τη διάρκεια της επί γης ζωής Του απέδειξε ότι Αυτός είναι ο διαχειριστής της ζωής ανασταίνοντας από τους νεκρούς την κόρη του Ιάειρου (Ματθ.ε'21-42), το γιο της χείρας στην πόλη Ναϊν (Λουκ.ζ'11-17), το Λάζαρο (Ιωάν. κεφ. ια'). Διαβεβαίωσε πως αυτός που θα πιστεύει σε Αυτόν «καν αποθάνει ζήσεται» (Ιωάν. ια'25) διότι Αυτός είναι ο « **ζωήν διδούς τω κόσμω**» (Ιωάν. στ'33).

Ο παλαιός άνθρωπος της αμαρτίας και της φθοράς, ο οποίος προσωποποιήθηκε στους άρχοντες των Ιουδαίων, επιχείρησε να

καταργήσει τη ζωή στο πρόσωπο του Χριστού. Η όντως ζωή όμως δεν πεθαίνει, διότι συνυπάρχει με την ανάσταση. **«Εγώ ειμί η ανάστασις και η ζωή»** (Ιωάν. ια'25) δήλωσε κατηγορηματικά ο Κύριος. Γι' αυτό και ανέστη θριαμβευτικά εκ νεκρών καταργώντας ταυτόχρονα το θάνατο για τους πιστεύοντας σ' Αυτόν. «Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν άδου την καθαίρεσιν», ψάλλει θριαμβευτικά ο ιερός υμνογράφος της Αναστάσεως, (τροπ. ζ' ωδής του κανόνος του Πάσχα).

Η Ανάσταση του Κυρίου έγινε **«απαρχή των κεκοιμημένων»** (Α'Κορ.ιε'20). Σύμφωνα με την παύλειο θεολογία ο αναστάς Χριστός έκαμε την αρχή της αναστάσεως στον εαυτό Του. Κατά τον ίδιο τρόπο θα αναστήσει μελλοντικά και τα μέλη του σώματός Του, τους πιστούς όλων των εποχών. **«Ο εγείρας τον Χριστόν εκ των νεκρών , ζωοποίησιν και τα θνητά σώματα υμών δια το ενοικούν αυτού Πνεύμα υμίν»** (Ρωμ. η'11). Δια **«της φωνής του υιού του Θεού»** (Ιωάν. ε'25) θα εγερθούν οι νεκροί και θα ζήσουν.

Εάν ο Χριστός δεν θα είχε αναστηθεί θα «ευρισκόμεθα δε και ψευδομάρτυρες του Θεού, ότι εμαρτυρήσαμεν κατά του Θεού ότι ήγειρε τον Χριστόν, όν ουκ ήγειρεν, είπερ άρα νεκροί ουκ εγείρονται. Ει γαρ νεκροί ουκ εγείρονται , ουδέ Χριστός εγήρεται, ει δε Χριστός ουκ εγήρεται, ματαία η πίστις υμών, ότι εστέ εν ταις αμαρτίαις υμών, άρα οι κοιμηθέντες εν Χριστώ απώλοντο» (Α'Κορ. ε'15-18). Ο Χριστός όμως αναστήθηκε όντως σε πείσμα των αρνητών Του. Ο Απόστολος Παύλος διακηρύσσει πανηγυρικά ότι **« Νυνί δε Χριστός εγήγερται εκ νεκρών, απαρχή των κεκοιμημένων εγένετο»** (Α'Κορ. ιε'20).

Ο θάνατος εισήλθε στον κόσμο εξαιτίας της παρακοής του πρώτου ανθρώπου του Αδάμ (Γεν. γ' κεφ.). Ο θάνατος καταργήθηκε με την υπακοή, το

πάθος και την ανάσταση του δευτέρου Αδάμ, του Χριστού (Φιλιπ. β' 8). **«Επειδή γαρ δι' ανθρώπου ο θάνατος, και δι' ανθρώπου ανάστασις νεκρών.Ωσπερ γαρ εν τω Αδάμ πάντες αποθνήσκουσιν, ούτω και εν τω Χριστώ πάντες ζωοποιηθήσονται»**(Α' Κορ. ιε' 21-23).

Το μήνυμα της Αναστάσεως του Κυρίου είναι το πιο ελπιδοφόρο ευαγγέλιο στην ιστορία του ανθρωπίνου γένους, διότι χάρη στην Ανάσταση του Χριστού νικήθηκε ο μεγαλύτερος εχθρός του ανθρώπου, ο θάνατος, και έτσι ο άνθρωπος έγινε αθάνατος και αιώνιος! Κατά συνέπεια ο πιστός ζώντας αυτή την μακάρια αλήθεια αποβάλλει το άγχος του θανάτου, το οποίο βασανίζει ανελέητα τον άπιστο. Κατάργηση βέβαια του θανάτου σημαίνει κατάργηση της αμαρτίας, διότι **« το δε κέντρον του θανάτου (είναι) η αμαρτία»**(Α' Κορ. ιε'55). Για να καταργηθεί ο θάνατος μέσα σε κάθε άνθρωπο χρειάζεται ο ίδιος να συσταυρωθεί με το Χριστό **«ταις του βίου ηδοναίς»**, για να μπορέσει έτσι να συναναστηθεί μαζί Του(Κολ. γ'1). Η Ανάσταση του Χριστού δεν έχει καμιά πρακτική αξία για τον άνθρωπο που δεν έχει αυτή τη διάθεση.

Το απλό βιολογικό συμβεβικός του θανάτου δεν αίρει τα παραπάνω, διότι αυτό πλέον δεν είναι θάνατος με την οντολογική σημασία του όρου, αλλά σπορά του φθαρτού σώματος στη γη, για να βλαστήσει αυτό κατόπιν, όπως ο σίτος (Ιωάν. ιβ'24), άφθαρτο και αθάνατο (Α' Κορ. ιε' 42).

Οι άνθρωποι, σύμφωνα με τον μέγιστο θεολόγο του αιώνα μας, την σύγχρονη πατερική μορφή της Σερβικής Ορθοδοξίας, π. Ιουστίνο Πόποβιτς, **«κατεδίκασαν τον Θεόν εις θάνατον, ο Θεός όμως διά της αναστάσεως Του «καταδικάζει» τους ανθρώπους εις αθανασίαν»!** (Ι. Πόποβιτς, Άνθρωπος και Θεάνθρωπος, Αθήναι 1970, σελ. 40). Έτσι δια της ενδόξου Αναστάσεως του Κυρίου μας οι όροι διάβολος, φθορά, θάνατος και άδης ανήκουν στο προχριστιανικό παρελθόν και στο εξωχριστιανικό παρόν. Οι ακτίνες του αναστασίμου ανεσπέρου φωτός φωτίζουν ολόκληρη τη δημιουργία, μέχρι και τα **«καταχθόνια»**, τον κόσμο των πνευμάτων, τα οποία αναμένουν εναγωνίως και τη δική τους, εν Χριστώ, ανάσταση.